

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **S. S.**, narozeného, státní příslušnost, toho času bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. OAM-54/LE-BE02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného vydaného 6. 8. 2015 pod č. j. OAM-54/LE-BE02-HA08-2015, kdy bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Obsah žaloby

Žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v mezidobí na území České republiky navázal partnerský vztah, čeká se svou družkou, českou občankou, narození dítěte, s ohledem na pobytovou situaci žalobce je tedy žádost o udělení

mezinárodní ochrany jediným řešením jeho pobytu na území České republiky. Žalobce, jak uvedl, je fakticky obětí systému mezinárodního uprchlického a cizineckého práva. Byl opakovaně zadržen a umístěn na dobu šesti měsíců do zařízení pro zajištění cizinců, odkud je po uplynutí zákonné lhůty vždy opětovně propuštěn. Svou situaci však není schopen řešit, neboť přestože několikrát jednal s pracovníky ambasády (a to i v zařízení pro zajištění cizinců - právní orgán je o této skutečnosti informován) indické úřady nejsou schopny ověřit jeho totožnost a vydat žalobci cestovní doklad. Bez cestovního dokladu není žalobce schopen svou situaci vyřešit - nemůže legálně vycestovat z České republiky, ani dosáhnout jiného typu pobytu zde.

Situace žalobce, který nebyl v zemi původu již 10 let a prokazatelně k ní ztratil veškeré vazby, kdy sama země původu není ochotna žalobce ani přijmout ani potvrdit jeho totožnost, je tak odlišná a doznala změn oproti stavu, který panoval při jeho poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v ČR založil rodinný život, má zde sociální vazby a touží po tom, setrvat zde. Současná situace žalobce - i s ohledem na výše uvedené, svědčí o tom, že je namístě zabývat se meritorně jeho věcí a posoudit otázku dodržování mezinárodních závazků ČR ve vztahu k jeho osobě a jeho specifické situaci.

Žalobce je nucen konstatovat, že správní orgán ani v opakovaném řízení nepostupoval v souladu se zákonem o azylu a základními zásadami řízení podle správního řádu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí opětovně nepřezkoumatelné a vadné.

Navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015 zruší a věc vrátí tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Vyjádření

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalovaný v průběhu správního řízení o třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce shledal, že tento neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V této souvislosti pak odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru.

Dne 26. 3. 2015 podal žalobce opakovanou, v pořadí již svou třetí žádost k udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Do České republiky žalobce přicestoval dne 27. 9. 2005. Co se týče obsahu a průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce, zde správní orgán odkázal na rozhodné dokumenty spisového materiálu k příslušným správním řízením, které jsou součástí správního spisu. Správní orgán sdělil, že žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podal dne 29. 9. 2005, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-709/LE-07-2005. Je třeba zmínit, že během správního řízení o první žádosti žalobce dne 27. 10. 2005 svévolně opustil azylové zařízení, do něž byl umístěn, a ilegálně bez cestovního dokladu, který při svém odjezdu zanechal v České republice, opustil území České republiky a vycestoval přes Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM 709/LE-07-HAO8-2005 ze dne 15. 11. 2005, které nabylo právní moci dne 28. 11. 2005, žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Ve

žalobce nelegálně pobýval a pracoval až do roku 2013, kdy byl britskými orgány zadržen pro drogový přečin. V dubnu 2013 byl žalobce transferován zpět do České republiky. Žalobce znovu dne 18. 4. 2013 ilegálně vycestoval, tentokrát do, kam cestoval s úmyslem opatřit si nelegální způsobem padělek cestovního dokladu, s nímž by se po návratu do České republiky prokazoval. Během své cesty byl žalobce zadržen polskými orgány a na základě Nařízení rady (ES) č. 343/2003 byl předán do České republiky. Podruhé pak žalobce o mezinárodní ochranu požádal dne 19. 12. 2013. O této žádosti bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-390/ZA-ZA14-2013 a správní orgán rozhodnutím č. j. OAM 390/ZA-ZA14-HA082013 ze dne 18. 12. 2014, které nabylo právní moci dne 13. 1. 2015, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i), kdy druhá žádost o mezinárodní ochranu žalobce byla posouzena jako nepřipustná. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz platný do 11. 2. 2015, který však nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Proto byl z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky opětovně zajištěn. Žalobci bylo celkem dvakrát uloženo správním rozhodnutím policie vyhoštění z České republiky, a to dne 15. 4. 2013 a dne 16. 3. 2015, které ani v jednom případě žalobce nerespektoval a z území České republiky nevycestoval. Zároveň byl zaveden do evidence nežádoucích osob.

Vzhledem k výše popsanému jednání žalobce považuje správní orgán aktuální žádost o mezinárodní ochranu žalobce za čistě účelově podanou, a to s úmyslem vyhnout se správnímu vyhoštění, neboť žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Ostatně i sám žalobce uvedl, že důvody, které ho vedly k podání současné žádosti o mezinárodní ochranu, jsou shodné s těmi, které uváděl při podání žádostí minulých, to je spor o pole v mezi jeho rodinou a sousedem, tedy občanskoprávní spor v zemi jeho původu, tvrzené obavy o život kvůli tomuto sporu a dále to, že mu indická ambasáda odmítá vydat cestovní doklad. Mimo to ve své aktuální žádosti uvedl, že v současnosti má gravidní přítelkyni, kterou nechce opustit. V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu pak žalobce uvedl, že si přeje v České republice žít, v budoucnu tu založit rodinu a otevřít si svou vlastní restauraci. O mezinárodní ochranu opakovaně žádá, protože nemá jinou možnost, nemůže nikam cestovat, neboť by byl policií zase zadržen a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a on už nechce, aby se toto dokola opakovalo. Správní orgán posoudil důvody uváděné žalobcem v jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dospěl k závěru, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit. Pokud žalobce ve správním řízení uvedl potřebu zlegalizovat si v České republice pobyt, neboť byl z důvodu nelegálního pobytu opakovaně zadržován a bylo mu ukládáno správní vyhoštění, a dále nemožnost získat cestovní doklad a tvrzenou novou skutečnost, že jeho přítelkyně je těhotná, pak správní orgán je toho názoru, že tyto „nové“ skutečnosti nejsou způsobilé vést k přezkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v zásadě souvisejí pouze s jeho nelegálním pobytem v České republice, a které, i pokud by šlo o opravdu nové skutečnosti, však nelze považovat za důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Nové skutečnosti ve smyslu azylového zákona i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu jsou takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2009, sp. zn. 9Azs 5/2009). V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2Azs 112/2014, v němž tento soud rozhodl o kasační stížnosti stěžovatele, osoby bez státní příslušnosti, který rovněž namítal nemožnost získat cestovní doklad a uváděl, že je opakovaně zadržován a je mu ukládáno správní vyhoštění z důvodu jeho nelegálního pobytu, proti rozhodnutí správního

orgánu, který v uvedené věci shledal žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že tyto důvody související s nelegálním pobytem stěžovatele v České republice, i pokud by šlo opravdu o nové skutečnosti, nejsou důvody relevantními pro udělení mezinárodní ochrany a nejsou proto ani způsobilé vést k přezkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. *„Mezinárodní ochrana zajišťovaná prostřednictvím azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany má jasný účel a zákonem dané důvody pro její udělení. Není tedy jakýmsi trumfem, který se aktivuje bezpodmínečně vždy v případě, kdy jiné instituty nelze podle žadatele využít“*, uvádí dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku.

Co se týče údajně nové skutečnosti uvedené žalobcem, a sice těhotenství jeho přítelkyně, na základě které požaduje opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak je správní orgán nucen stejně jako v napadeném rozhodnutí konstatovat, že tato se netýká situace v zemi jeho původu či dalšího vývoje v jeho azylovém příběhu jako takovém, ale pouze a jen jeho situace osobní. Netýká se tedy rozhodně ani důvodů jeho odchodu z vlasti, jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, a ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země původu. Tím méně pak důvodů relevantních z hlediska zákona o azylu. *„V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky“*, uvádí např. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4Az 9/2010. Správní orgán dodává, že ve správním řízení o současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zcela dostačujícím způsobem posoudil, zda v nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti, a žádnou takovou změnu neshledal, přičemž odkazuje na informace o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení. Ačkoli tedy správní orgán opakovanou žádost žalobce neposuzoval meritorně, zhodnotil jak jeho osobní poměry, tak poměry v zemi původu.

Správní orgán uzavírá, že žalobce ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě svých předcházejících žádostí, které rozšířil pouze o tvrzenou graviditu své přítelkyně. Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.

Správní orgán má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Vzhledem k tomu, že žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany, navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud zjistil nejenom z vyjádření žalovaného, ale i ze založených rozhodnutí ve správním spise, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany ze strany žalobce je skutečně již jeho třetí žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

První žádost byla podána dne 29. 9. 2005. Žalovaný vydal rozhodnutí dne 15. 11. 2005, kdy rozhodl tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.

Na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení azylu v ČR, v níž uvedl, že zemi původu opustil dne 27. 9. 2005, a to kvůli majetkovému sporu se sousedy, kteří měli s rodinou žadatele znepřátelené vztahy a fyzicky je napadali.

Rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 30. 3. 2015, kasační stížnost podána nebyla.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal 19. 12. 2013, když opětovně za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl uvedl skutečnost, že z odjel kvůli potížím s bohatým sousedem, který chtěl získat jejich pole, kvůli tomu se se sousedem často hádali.

Žalovaný vydal dne 18. 12. 2014 rozhodnutí, kdy rozhodl o žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal 26. 3. 2015, v níž uváděl stejné důvody pro opuštění Indie jako v předchozích dvou žádostech a žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015 posoudil žádost žalobce tak, že je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Kromě skutečností, které uváděl žalobce i v předchozích řízeních uvedl novou skutečnost v tom, že na území České republiky se asi před rokem seznámil se svou nynější přítelkyní, která je gravidní. S ní by chtěl žalobce v České republice založit rodinu, žít zde s ní a v České republice pracovat.

Podle § 10a zákona č. 325/1999 Sb., žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod, nebo
- b) má odůvodnění strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jeho je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud v Brně při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, posoudil správně žádost žalobce jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu proto zastavil.

Soud posoudil, že z toho, co uvedl zejména samotný žalobce zcela jednoznačně vyplynulo, že ve všech třech žádostech o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalobce uvádí stále tytéž skutečnosti, tedy to, že z Indie vycestoval proto, že jeho rodina měla spor o pole se sousedem, že došlo i k fyzickému napadení žalobce, že žalobce měl ze souseda strach. Jedná se však, jak správně posoudil žalovaný, o spor občanskoprávní, tedy spor, který měl být v zemi žalobce řešen cestou občanskoprávní a nejedná se o situaci, která by naplňovala nějaký důvod pro udělení azylu dle § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu.

I v této poslední žádosti žalobce neuvedl žádnou jinou skutečnost, než tu, kterou soud sdělil kromě toho, že v posledním roce žalobce navázal vztah s českou občankou, která je gravidní, a s níž by chtěl žalobce na území České republiky žít.

Toto však není skutečnost, jako podmínka toho, že by žalobci měl být na území České republiky udělen azyl, pokud chce žalobce dosáhnout legalizace pobytu na území České republiky, musí postupovat s ohledem na tuto skutečnost dle zákona o pobytu cizinců, tedy zákona č. 326/1999 Sb., nikoliv domáhat se udělení azylu na území České republiky.

Soud tedy shrnuje, že s ohledem na to, že se jedná již o třetí žádost žalobce, v níž uvádí žalobce naprosto stejné důvody pro udělení azylu, jako v předchozích dvou žádostech, je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná a žalovaný postupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem.

Žaloba žalobce tedy důvodná není a jako takovou ji proto soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení vznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně